

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIÊM, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Chủ giảng: Cô Lưu Tố Vân

Giảng lần thứ hai tại Lục Hòa tiểu viện ngày 21/11/2020

Tập 8

Chư vị đồng tu tôn kính, xin chào mọi người! A Di Đà Phật!

Hôm nay chúng ta tiếp tục kể câu chuyện về vị thủ tọa đệ tử của Thích Ca Mâu Ni Phật – ngài Xá Lợi Phất. Đức Phật nói với vị tỳ kheo hủy báng Xá Lợi Phất rằng: “lỗi hủy báng trưởng lão của con, bây giờ không thể sám hối, con không biết suy nghĩ cho sự hòa hợp của tăng đoàn, con cố ý muốn tăng đoàn xảy ra tranh chấp, nếu như con không thành thật sám hối thì đầu của con sẽ nứt ra”. Vị tỳ kheo hủy báng Xá Lợi Phất ngay lập tức quỳ xuống trước Phật tòa, cầu xin đức Phật: “Bạch Phật! Cầu xin người từ bi thương xót con, cho con cơ hội được sám hối”. Đức Phật trang nghiêm nói rằng: “Con hãy sám hối với Xá Lợi Phất”, vị tỳ kheo đó cúi thấp đầu quỳ trước mặt Xá Lợi Phất, Xá Lợi Phất dùng tay xoa đầu tỳ kheo, từ bi ôn hòa nói: “này tỳ kheo! Phương pháp sám hối trong giáo pháp của đức Phật có hiệu quả vô cùng lớn, con người nếu có thể sám hối lỗi lầm, sửa đổi tu tập là việc thiện rất lớn. Tôi tiếp nhận sự sám hối của ông, sau này ông đừng phạm sai lầm nữa”. Thái độ của Xá Lợi Phất, lời nói của Xá Lợi Phất khiến người nghe đều vô cùng cảm động. Có một lần đức Phật mang theo đệ tử ra ngoài vân du hoằng pháp, lúc trở về thành Xá Vệ, đệ tử của Lục Quân tỳ kheo bị đại chúng chiêm bism đã tới Tinh xá Kỳ Viên trước Phật và đại chúng, chiếm những chỗ tốt trước, còn nói với người khác rằng: “đây là chỗ của sư phụ chúng ta, đây là chỗ mà chúng ta nên có được”. Sau khi đức Phật trở về, Xá Lợi Phất cũng quay về Tinh xá Kỳ Viên, nhìn thấy chỗ ngồi trước đây của mình đã bị Lục Quân tỳ kheo chiếm mất nên ngài ngồi tĩnh tọa qua đêm dưới một gốc cây. Sáng sớm đức Phật thức dậy, nghe thấy dưới gốc cây có tiếng ho, đức Phật hỏi: “Ai ở đó vậy? Tại sao không tĩnh tọa ở trong phòng?”. Xá Lợi Phất lớn tuổi trả lời rằng: “Bạch Phật! Là con – Xá Lợi Phất. Người hôm qua trở về cùng đức Phật rất nhiều, Tinh xá đã không còn phòng trống, cho nên con ngủ dưới gốc cây một đêm, không sao đâu ạ”. Đức Phật nghe xong, mượn nhân duyên này thuyết pháp cho chúng tỳ kheo: “này các tỳ kheo! Ta hỏi các ông, trong tăng đoàn của chúng ta, người như thế nào mới có thể được thọ nhận chiếc giường thượng đẳng, nước uống thượng đẳng, đồ ăn thượng đẳng?”.

Chúng Tỳ kheo có người nói dòng dõi Sát Đế Lợi hoặc Bà La Môn xuất gia thì mới được, có người nói phải trì giới tu hành mới được, có người nói hoằng dương giáo pháp mới được, cuối cùng đức Phật trang nghiêm nói với chúng tỳ kheo rằng: “này các tỳ kheo! Trước đây trên Tuyết Sơn có chim ngói, khi, voi chung sống với nhau, mặc dù chúng là bạn bè nhưng không tôn trọng lẫn nhau, sau đó chúng cảm thấy làm như vậy không đúng, nên mới cung kính với con vật lớn tuổi nhất, làm theo lời răn dạy của con vật đó. Cứ như vậy, khi chúng thân hoại mạng chung đều sanh vào cõi lành. Này các tỳ kheo! Nếu các con tôn kính bậc trưởng lão có tuổi đạo cao, thì trong đời này được người khác xưng tán, đời sau còn có thể sanh vào cõi lành. Này các tỳ kheo! Trong giáo pháp của ta không phân cấp bậc cao thấp, nhưng trong giáo pháp của ta có trưởng lão có tuổi đạo lớn hơn, các con phải phụng sự lễ bái, cúng dường, các trưởng lão nên được thọ nhận chiếc giường thượng đẳng, nước uống thượng đẳng, đồ ăn thượng đẳng”. Pháp ngữ của đức Phật, Xá Lợi Phất nghe xong rất cảm động, chúng tỳ kheo nghe xong cũng rất cảm động.

Người bạn Mục Kiền Liên của Xá Lợi Phất, có một lần trên đường đi hoằng dương giáo pháp bị nhóm ngoại đạo Lỏa Thê ám hại. Xá Lợi Phất biết được tin này trong lòng rất thương cảm. Đức Phật biết Mục Kiền Liên bị ngoại đạo Lỏa Thê ám hại, trong lòng cũng rất đau buồn, đức Phật từ thành Ba Liên Phất vượt sông Hằng, tới khu rừng của thôn Trúc Phương gần thành Tỳ Xá Ly, ngài báo với đại chúng rằng ba tháng sau ngài sẽ nhập Niết Bàn. Mọi người nghe xong giống như trời đất sụp đổ vậy, đều cảm thấy vũ trụ xoay chuyển, mức độ bi thương còn hơn cả khi cha mẹ qua đời. Trong ba tháng này đức Phật tới Tinh xá Kỳ Viên, Tinh xá Trúc Lâm, giảng đường Trùng Các, Tinh xá Bàn Sư Đa, giảng đường Lộc Mẫu v.v... Ngài đều tới qua một lần. Đức Phật muốn trước khi nhập Niết Bàn gặp người mà ngài muốn gặp, giảng những điều mà ngài muốn giảng. Vào lúc này, Xá Lợi Phất muốn nhập Niết Bàn trước. Có một hôm trong lúc thiền định Xá Lợi Phất nghĩ rằng: “chư Phật quá khứ, đệ tử thượng thủ của các ngài đều nhập Niết Bàn trước Phật, bây giờ càng gần đến ngày đức Phật nhập Niết Bàn rồi, mình nên nhập Niết Bàn trước Phật mới đúng”.

Trong lòng Xá Lợi Phất nghĩ như vậy, ngay lập tức ngài tới trước Phật tòa quỳ xuống nói: “Bạch Phật! Hiện giờ con muốn nhập Niết Bàn, mong Phật cho phép!”. Đức Phật chăm chú nhìn Xá Lợi Phất, lâu sau ngài mới nói: “Xá Lợi Phất! Tại sao con lại muốn nhập Niết Bàn nhanh như vậy?”. Xá Lợi Phất không nhịn được thương cảm mà đáp rằng: “Bạch Phật! Con nghe nói cách đây không lâu, người muốn nhập Niết Bàn, con không nhẫn tâm nhìn Phật nhập Niết Bàn, hơn nữa con thường nghe người giảng rằng, đệ tử thượng thủ của chư Phật quá khứ nhất định đều nhập Niết

Bàn trước Phật. Con nghĩ bây giờ chính là lúc con nhập Niết Bàn, khẩn cầu người cho phép!”.

Đức Phật lại hỏi: “Xá Lợi Phất! Con biết lúc con nhập Niết Bàn, nhưng con sẽ nhập Niết Bàn ở đâu chưa?”.

“Quê hương của con – thôn Ca La Tí Nã Ca, mẹ già trăm tuổi của con vẫn sống khỏe mạnh, con muốn gặp mẹ, muốn nhập Niết Bàn ở căn phòng con đã lớn lên”.

“Xá Lợi Phất! Ta không cấm con, con có thể làm theo cách con muốn. Có điều trong số đệ tử của ta không ai sánh bằng con, lúc con rời đi hãy dạy bảo đại chúng lần cuối”.

Đức Phật dặn A Nan tập hợp chúng tỳ kheo tới tiền Xá Lợi Phất, hơn nữa Xá Lợi Phất cũng phải nói lời tạm biệt đại chúng, mọi người mau chóng tới tập hợp. Xá Lợi Phất trước tiên nói với Phật: “Bạch Phật! Trong đời quá khứ con vẫn luôn hi vọng gặp được thời đức Phật trụ thế, cuối cùng con cũng được mãn nguyện, không có việc nào khiến con hoan hỉ bằng việc gặp được đức Phật. Mấy chục năm nay, nhận được sự chỉ dạy từ bi của đức Phật, khiến kẻ ngu độn như con khai mở được huệ nhãn, chứng được Thánh quả. Ngôn từ trong thiên hạ cũng không thể nói hết được sự hoan hỉ và cảm kích trong tâm con. Hiện nay đã gần tới lúc con qua đời, con phải mau chóng buông xả sự ràng buộc của thế gian để tiến nhập vào cảnh giới tự do tự tại. Con giống như người gánh nặng đường xa, đến nay phải buông xuống rồi, giải thoát sự ràng buộc của ngũ thể, không nhận hết thấy khổ não nữa. Đây là lời từ biệt cuối cùng giữa con và Phật, bạch Phật! Mong người tiếp nhận đánh lễ của con!”.

Xá Lợi Phất chấp tay đánh lễ, không khí vô cùng trang nghiêm, trầm mặc. Đức Phật gật đầu, Xá Lợi Phất yên lặng đứng dậy lui ra bên ngoài, mãi cho tới khi không nhìn thấy Phật nữa ngài mới quay đầu rời đi. Chúng tỳ kheo rải hoa tiền Xá Lợi Phất, đội ngũ trang nghiêm trầm mặc, cũng không ít người rơi lệ. Xá Lợi Phất đi được một đoạn rồi nói với mọi người: “mọi người hãy dừng bước tại đây thôi, không cần tiễn nữa, chỉ cần sa di Quân Đầu đi theo ta là được rồi. Mời mọi người trở về, chính mình phải lo tu hành, hi vọng mọi người nỗ lực tinh tấn thoát khỏi cảnh khổ não. Đức Phật xuất hiện trên thế gian này, thực sự rất hiếm có, giống như hoa Ưu Đàm Bát La nở vậy, mấy ngàn vạn năm mới gặp được một lần. Thân người khó có được, tin tâm đứng đắn thuần khiết càng khó mà bồi dưỡng được. Chúng ta có thể xuất gia, có thể nghe được chánh pháp của đức Phật, càng là chuyện trăm ngàn vạn ức kiếp khó gặp được. Hi vọng mọi người càng tinh tấn hơn, các hạnh vô thường,

càng phải chiến thắng được nỗi khổ này, đạt được cảnh giới vô ngã Niết Bàn, đó mới là nơi thuộc về chúng ta vĩnh viễn, đó mới là thế giới an lạc tịch tĩnh”.

Lúc Xá Lợi Phát thuyết pháp, mọi người nghĩ tới đây là di ngôn sinh ly tử biệt sau cùng của Xá Lợi Phát, muốn đè nén sự đau buồn trong lòng nhưng không làm được, nước mắt cứ thế tuôn rơi, mọi người đồng thanh nói với Xá Lợi Phát rằng: “ngài là đệ tử thủ tọa của đức Phật, là trưởng lão trong chúng tỳ kheo, sau này cần ngài dẫn dắt chúng con làm rất nhiều Phật sự hoằng pháp, tại sao ngài lại nhập Niết Bàn sớm như vậy?”. Xá Lợi Phát hiểu được tâm tư của mọi người, ngài vẫn an nhiên trả lời: “mọi người đừng đau lòng, thế gian này là vô thường, mọi người không phải thường nghe đức Phật giảng như vậy sao? Núi Tu Di cũng có lúc sụp đổ, biển cả cũng có lúc khô cạn, giống như hạt cải nhỏ bé vậy, còn cái chết của sắc thân Xá Lợi Phát ta, chuyện này là đương nhiên, đây là chân tướng sự thật của thế gian. Ta vẫn luôn nhắc nhở mọi người phải một lòng tu đạo, thoát khỏi biển khổ đi đến thế giới Cực Lạc thanh tịnh là chuyện quan trọng nhất. Còn sự nghiệp hoằng dương giáo pháp của đức Phật để cứu vớt thế gian là đời đời kiếp kiếp, chỉ cần có chúng sanh muốn diệt khổ cầu vui, vì chính bản thân họ, họ sẽ tới nối dòng huệ mạng của đức Phật.

Lời này của Xá Lợi Phát khiến mọi người cảm động, mọi người biết được chia ly với Xá Lợi Phát lần này, sau này sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa. Mặc dù ngài dặn dò mọi người trở về, nhưng mọi người vẫn cứ đi theo sau lưng ngài. Xá Lợi Phát không thích họ có thái độ lưu luyến không rời như vậy, cho nên dứt khoát cự tuyệt sự tiễn đưa của họ, mọi người không còn cách nào, chỉ đành dỗi mắt tiễn theo bóng lưng của Xá Lợi Phát, vẫn không muốn trở về. Nghĩ tới sau này không còn được gặp lại Xá Lợi Phát trí huệ bậc nhất nữa, nước mắt không ngừng tuôn rơi, mặc dù họ đã giác ngộ, nhưng tình người vẫn không thay đổi. Sau khi Xá Lợi Phát rời khỏi đức Phật và tăng đoàn, tâm tư khơi dậy trong lòng, bất giác cảm khái vạn phần, nhưng không hề hỗn loạn, càng tăng thêm sự trong sáng trong nội tâm. Lúc này ngài giống như đứng trên đỉnh tuyết sơn, toàn bộ vũ trụ đều xuất hiện trong tâm của ngài. Xá Lợi Phát bước từng bước một về phía trước, Quân Đầu trầm mặc, từng bước đi theo phía sau ngài.

Xá Lợi Phát trở về cố hương của mình cũng là lúc hoàng hôn, ngài gặp cháu của mình là Ưu Bà Ly Bà Đa, Xá Lợi Phát hỏi: “Tổ mẫu có nhà không? Con đi nói với tổ mẫu cậu đã trở về, nhờ tổ mẫu quét dọn sạch sẽ căn phòng nơi cậu lớn lên, cậu nghỉ ngơi một lát rồi tới đó”. “Vâng ạ”, Ưu Bà Ly Bà Đa thấy cậu trở về vô cùng hoan hỉ, ngay lập tức tới phòng của tổ mẫu báo tin cậu đã trở về. Xá Lợi Phát trở về

làm gì? Cháu của ngài không biết điều này. Mẹ của Xá Lợi Phất nghe tin con trai rất lâu chưa trở về nay lại trở về, bà vô cùng vui vẻ, mặc dù Xá Lợi Phất đã gần 80 tuổi, nhưng mà trong lòng người mẹ 100 tuổi vẫn coi con mình là đứa trẻ. Quét dọn sạch sẽ căn phòng nơi Xá Lợi Phất lớn lên, mẹ ngài cảm thấy rất kì lạ, nhưng mà mẹ con gặp nhau khiến bà hoan hỉ vui vẻ tới mức không nghĩ tới nguyên nhân trong đó nữa. Xá Lợi Phất trở về nhà, hỏi thăm từng người trong nhà, cả gia đình đều vô cùng hoan hỉ, cháu ngài giúp ngài rửa chân, đưa ngài tới tịnh thất. Sau khi Xá Lợi Phất vào tịnh thất mới đem tin tức ngài trở về nhập Niết Bàn nói cho mọi người biết. Mẹ của ngài và mọi người đều rất kinh ngạc, chỉ có Quân Đầu vẫn điềm tĩnh chăm sóc ngài.

“Chuyện này cũng không có gì, mọi người yên tâm đi”, Xá Lợi Phất nói, ngài tăng thêm ngữ khí nghiêm túc nói: “thưa mẹ, tâm của con rất thanh thản cũng rất yên ổn, đời này con gặp được thầy mình là đức Phật đáng cứu thế, tiếp nhận sự dạy bảo của ngài và tuân theo thực hành, con đã được cứu ra từ trong biển sanh tử mê mờ, con đã được giải thoát từ trói buộc của phiền não, không có chuyện gì phải sợ hãi nữa. Con trở về nhà vì muốn nhập Niết Bàn, mong mọi người yên tâm, đời người có ai mà không chết? Giống như con được giải thoát khỏi đau khổ, tiến nhập Niết Bàn, đó thực sự là chuyện hạnh phúc nhất”. Xá Lợi Phất đọc lại lời pháp của Phật cho mẹ nghe, mẹ ngài hiểu được ý của ngài, nói với ngài rằng: “Con nói rất đúng, không mê tiến nhập Niết Bàn, không còn tai họa sanh tử, thực sự là hạnh phúc vô bờ.. Vậy thì con hãy an tĩnh một lát đi”.

Mặc dù mẹ của Xá Lợi Phất nói như vậy, nhưng khi bà quay về phòng, trong lòng không kiềm được bi thương một hồi, nước mắt tuôn rơi. Xá Lợi Phất nói với sa di Quân Đầu: “con tới căn phòng bên đó, để ta một mình ở đây là được”. Tin tức Xá Lợi Phất trở về nhập Niết Bàn truyền đi khắp thôn, đã là nửa đêm canh ba, nhưng đệ tử quy y đức Phật gần đó đều tụ tập lại, họ muốn bái kiến Xá Lợi Phất, muốn thăm hỏi ngài, đồng thời muốn nghe ngài thuyết pháp. Quân Đầu dẫn mọi người tới một nơi ngồi đợi, nói với mọi người rằng đợi tôn giả nghỉ ngơi xong sẽ ra gặp. Đêm khuya thanh tịnh, trong phòng của Xá Lợi Phất không có chút âm thanh nào. Phương đông xuất hiện những tia nắng ban mai, ngày mới đã dần tới, Xá Lợi Phất gọi Quân Đầu hỏi: “Có người nào tới sao?”. Quân Đầu trả lời “Vâng ạ, mọi người nghe tin tôn giả sắp nhập Niết Bàn nên tới cầu kiến”. “Vậy thì con đi mời họ tới”. “Vâng ạ, họ rất hoan hỉ khi được gặp tôn giả”. Quân Đầu nói với mọi người, tôn giả bằng lòng gặp mọi người. Mọi người cho rằng không thể gặp được tôn giả Xá Lợi Phất khi còn sống, nghe được tin này họ vô cùng vui vẻ. Mọi người yên lặng, hạ thấp giọng, không dám ho ra tiếng, tập hợp trong căn phòng mà Xá Lợi Phất đã lớn lên, đây là cuộc gặp gỡ thần thánh, Xá Lợi Phất nói với mọi người: “mọi người đến rất đúng

lúc, ta cũng muốn gặp mọi người. Hơn bốn mươi năm nay, ta tiếp nhận sự chỉ bảo của đức Phật, đi khắp nơi hoằng pháp, trong khoảng thời gian này, lỡ như ta có lỗi lầm gì, mong mọi người khoan thứ cho ta lần cuối. Ta ở bên cạnh thầy mình, đức Phật đáng cứu thế hơn bốn mươi năm, đối với ân sư ta chưa từng có suy nghĩ không vui hay ý niệm bất mãn, càng ngày ta càng cảm kích đức Phật. Ta sống trong thế gian này, đối với sự chỉ bảo sâu rộng như biển cả của ân sư, còn có rất nhiều chỗ sâu xa chưa hiểu, hôm nay nhớ tới thật sự cảm thấy vô cùng có lỗi đối với ân sư đáng cứu thế. Có điều nhờ vào chút trí huệ ít ỏi của ta mà người đời xung tụng, ta hiểu được sự từ bi của đức Phật, ta làm theo lời dạy của đức Phật, nỗ lực tinh tấn, ta cũng đạt được chánh giác. Ta không có ngã chấp, hôm nay ta từ biệt mọi người, ta sắp nhập vào cảnh giới Niết Bàn tịch tĩnh. Ta nguyện theo sau đức Phật, vĩnh viễn bất sanh bất tử thường trụ trong vũ trụ này.

Mọi người nghe xong lời Xá Lợi Phất nói, nhìn dáng vẻ an tĩnh của ngài, nghĩ rằng đây là người sắp qua đời sao? Thật khiến người khác không hiểu. Mọi người rất cung kính bội phục, cũng rất thương cảm, Quân Đầu mời mọi người lễ bái rồi ra ngoài, Xá Lợi Phất an trụ thiền định, nằm nghiêng bên phải, rồi thì nhập Niết Bàn. Mẹ già trăm tuổi của Xá Lợi Phất rất bi thương, nhưng lại cảm thấy nhập Niết Bàn bằng cách qua đời như vậy rất hạnh phúc, đối với cái chết trong tương lai của chính mình, bà cũng tự tin có thể hoan hỉ tiếp nhận khi tới lúc. Bảy ngày sau khi Xá Lợi Phất nhập Niết Bàn mới đem di hài của ngài đi làm lễ trà tỳ, sa di Quân Đầu mang tro cốt của ngài trở về Tinh xá Trúc Lâm, đem hết thầy mọi chuyện đã trải qua kể cho A Nan, A Nan rơi lệ đưa Quân Đầu tới báo cáo với đức Phật. Đức Phật trầm lặng lắng nghe. Đức Phật biết lúc đầu A Nan thấy Mục Kiền Liên bị ngoại đạo Lỗ Thê ám hại, bây giờ lại thấy Xá Lợi Phất nhập Niết Bàn, trong lòng nhất định vô cùng thương cảm, đức Phật hỏi A Nan: “A Nan! Con đau buồn thương nhớ điều gì? Chẳng lẽ Xá Lợi Phất nhập Niết Bàn không phải là chuyện đáng quý sao? Chẳng lẽ Xá Lợi Phất tiếp nhập giáo pháp của ta rồi mang theo chân lý không hề lưu lại sao?”. A Nan cung kính chấp tay trả lời: “Bạch Phật, không phải! Không phải con bị ai thương nhớ [những điều này], tôn giả Xá Lợi Phất phụng trì giới nghi, trí huệ rất cao, lại giỏi thuyết pháp, dũng cảm hoằng pháp, ngài ấy luôn nhiệt tình giáo hóa như vậy. Chuyện này không chỉ chúng con biết, mà tín đồ tôn giáo khác cũng đều tán thán. Nhớ tới tôn giả Xá Lợi Phất bây giờ không còn nữa, vì lưu truyền chánh pháp, vì tăng đoàn ngàn vạn năm sau bị ảnh hưởng bởi việc ngài ấy sớm nhập Niết Bàn, đây không phải là sự bi ai thương nhớ của cá nhân con, con nghĩ cũng là sự bi ai thương nhớ của mọi người”.

Đức Phật biết đây là sự thật, nhưng mà ngài vẫn nhẹ nhàng nói: “liên quan đến chuyện này, con không cần thương nhớ nữa, mặc dù Xá Lợi Phất không còn, nhưng pháp vẫn không mất đi. Vô thường vốn là chân tướng của thế gian, sanh diệt là đạo lý tự nhiên. Trước khi chặt đổ cây lớn, thì phải chặt những cành cây to trước; trước khi núi báu sụp đổ thì phải phun trào dung nham trước. Mục Kiền Liên và Xá Lợi Phất nhập Niết Bàn trước chúng tỳ kheo, đây cũng là thứ tự tự nhiên của pháp. Không lâu sau ta cũng phải thuận theo pháp tánh mà nhập Niết Bàn, các con không nên thất vọng, giáo pháp của đức Phật sẽ không mất đi theo người, ngàn vạn năm sau đức Phật vĩnh viễn sống trong tâm những ai tin tưởng, đức Phật sẽ vĩnh viễn chăm sóc họ. Các con phải quy y pháp, quy y chân lý mà ta nói, đừng quy y theo điều khác. Tiến nhập Niết Bàn, đến thế giới Cực Lạc là công phu quan trọng bậc nhất”. Sau khi đức Phật nói xong, tập hợp chúng tỳ kheo, nhận lấy hài cốt của Xá Lợi Phất từ tay sa di Quân Đầu, ngài nói với mọi người: “này các tỳ kheo! Hài cốt này chính là của đại trí Xá Lợi Phất thuyết pháp cho chúng sanh không lâu trước đó. Trí huệ của ông rộng lớn vô bờ, ngoài Phật ra thì không ai có thể sánh được, ông ấy chứng ngộ pháp tánh, thiếu dục tri túc, dừng mãnh tinh tấn, thường tu thiền định, vì giáo pháp vì mọi người, không có ngã chấp, không thích tranh chấp, tránh xa người xấu, hàng phục ngoại đạo, tuyên dương chánh pháp, ông ấy đã chứng giải thoát, không còn phiền não. Này các tỳ kheo! Mọi người xem, đây là hài cốt của đệ tử ta”. Lúc đức Phật nói, mọi người bất tri bất giác năm vóc chạm đất cung kính đánh lễ hài cốt của Xá Lợi Phất. Câu chuyện của tôn giả Xá Lợi Phất đã giảng xong rồi, đối với người kể như tôi thì cảm xúc vẫn chưa hết, còn người nghe các bạn không biết có cảm xúc thế nào? Để tôi giao bài tập cho các bạn: tại sao tôi lại kể câu chuyện dài như vậy về tôn giả Xá Lợi Phất cho mọi người? Chúng ta tiếp tục giới thiệu phần sau.

“Tôn giả Đại Mục Kiền Liên”

Tôn giả Mục Kiền Liên là đệ tử thần thông đệ nhất trong số mười đại đệ tử của đức Phật. Mục Kiền Liên là họ của ngài, tên của ngài là Câu Luật Đà, do cha mẹ ngài cầu con dưới gốc cây Câu Luật Đà cho nên đặt tên như vậy. Ngài xuất thân gia đình quyền quý, cha ngài làm Tể Tướng, cho nên Đại Mục Kiền Liên là quý tộc xuất gia. Xá Lợi Phất là đệ tử bên phải đức Phật, Đại Mục Kiền Liên là đệ tử bên trái đức Phật. Hai đệ tử hai bên trái phải của đức Phật cũng là biểu pháp. Đại biểu cho điều gì? Đại biểu Thích Ca Mâu Ni Phật trí huệ đệ nhất, thần thông đệ nhất. Tôn giả thần thông quảng đại. Để tôi kể câu chuyện tôn giả Mục Kiền Liên dùng thần thông cứu gia tộc Thích Ca cho mọi người nghe.

Vô lượng kiếp về trước, tộc Thích Ca làm nghề đánh bắt cá, kiếm sống bằng nghề đánh bắt cá, gia tộc vua Lưu Ly là đàn cá sống trong đầm nước. Gia tộc Thích Ca tát cạn nước trong đầm, muốn một mẻ bắt hết, không chừa lại con nào. Con cá này sần hện muốn báo thù, tương lai nếu có được thân người, có năng lực thì phải báo mối thù này. Đời này đã gặp phải, Thích Ca Mâu Ni Phật biết được nhân quả của chuyện này, khuyên nhủ tộc Thích Ca không nên chống cự, nói mọi người chạy trốn thoát chết. Cho nên phần lớn người trong tộc Thích Ca vượt núi Himalaya tới Tây Tạng, sau đó sinh sống ở Tây Tạng, không quay trở về nữa. Đại sư Chương Gia nói với lão pháp sư rằng, con cháu đời sau của tộc Thích Ca ở Tây Tạng.

Tôn giả Mục Kiền Liên thần thông quảng đại, ngài muốn cứu tộc Thích Ca, ngài không nghe theo chỉ thị của đức Phật, lúc thành Ca Tỳ La Vệ bị vây khốn, ngài dùng thần thông đưa năm trăm người, trong đó có hoàng tộc thâu vào trong bình bát rồi đưa lên trời, kết quả biến thành một vũng máu. Ngài biết được thần thông không thể thắng nổi nghiệp quả. Sau cùng lúc ngài đi hoàng dương chánh pháp bị ngoại đạo Lỗa Thế ám hại, thần thông không thể cứu ngài, đó là ngài hiện thân thuyết pháp, để lại sự nhắc nhở cho đời sau. Thần thông không phải là pháp căn bản. Đức Phật thường trách cứ các đệ tử y lại vào thần thông, bởi vì thần thông không hề liên quan tới liễu thoát sanh tử. Thần thông của ngài Mục Kiền Liên, đôi tai có thể nghe được âm thanh, âm thanh xa gần đều có thể nghe được; đôi mắt nhìn đồ vật, từ trong ra ngoài đều có thể nhìn thấy; thậm chí là suy nghĩ trong lòng người khác ngài cũng biết được. Liên quan tới việc biết được suy nghĩ trong lòng người khác, có một câu chuyện giữa Mục Kiền Liên và bà Liên Hoa Sắc.

Có một lần Mục Kiền Liên đi qua khu trồng cây cối, có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp tên là Liên Hoa Sắc. Bà dùng phong thái quyến rũ của mình tiến gần đến Mục Kiền Liên, sau đó chào hỏi Mục Kiền Liên: “tôn giả Mục Kiền Liên! Ngài có thời gian không? Con có thể nói chuyện với ngài không?”. Mục Kiền Liên chú ý nhìn Liên Hoa Sắc, không chỉ nhìn khuôn mặt của bà, mà còn nhìn tâm của bà. Hóa ra Liên Hoa Sắc là kỹ nữ, bà còn có một quãng đời truyền kỳ, bây giờ bị ngoại đạo xúi giục, muốn dùng vẻ đẹp của bà để mê hoặc Mục Kiền Liên, phá hoại giới hạnh của Mục Kiền Liên. Liên Hoa Sắc mặc dù đã vào tuổi trung niên, nhưng sắc đẹp của bà trên thế gian cũng là hiếm có. Nếu là người đàn ông khác, dưới sự mê hoặc của bà nhất định sẽ động tâm, nhưng mà trước mặt Mục Kiền Liên thì bà đã chọn nhầm đối tượng.

Tâm của Liên Hoa Sắc không hoàn toàn là đen tối tội ác, có điều bà không biết rằng mình cũng có lương tâm tốt đẹp, bởi vì hoàn cảnh bất hạnh trước đây bà

gặp phải, cho nên mới khiến bà muốn đùa cợt với tình cảm thế gian này. Tôn giả Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất đã thấy rõ ý đồ trong lòng Liên Hoa Sắc, ngài đứng lại nói: “Người phụ nữ đáng thương! Hoàn cảnh bà gặp phải đã bất hạnh như vậy, sao bà còn không biết nỗi khổ của chính mình? Bây giờ bà trang điểm yêu mị như vậy, tự cho rằng mình rất xinh đẹp, nhưng mà ta thấy thân thể của bà không chỉ xấu xí, ô uế, mà ta càng biết ý đồ phi pháp trong lòng của bà nữa! Thân thể của bà, xương nối với xương, gân nối với gân, toàn thân cong vẹo như con rắn vậy. Máu đỏ, máu đen chảy trong thân thể của bà. Dưới làn da của bà là mồ hôi, nước mắt, phân tiểu, từ chín lỗ thường bài tiết ra ngoài. Bà không biết thân thể con người bất tịnh, trang hoàng bề ngoài rồi tự mình đắc ý, mê mờ vẻ đẹp giả dối, cũng giống như voi già lún sâu trong bùn lầy, càng lún càng sâu”. Liên Hoa Sắc dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Mục Kiền Liên, bất giác bà sấm hồi rơi lệ nói: “tôn giả! Ngài nói rất đúng, con trang điểm thân thể dơ bẩn này để mê hoặc người khác, trên thực tế con cũng ghét thân thể của chính mình, có điều con cũng không còn cách nào khác, dù thế nào đi chăng nữa con cũng sẽ không được cứu vớt, tương lai con sẽ bị nhân quả rất đáng sợ bám lấy”. Mục Kiền Liên an ủi nói: “Bà không nên tự chê tự bỏ, cho dù quá khứ thế nào, chỉ cần sám hối lỗi lầm xưa, thì không có chuyện không cứu được. Quần áo dơ bẩn có thể dùng nước giặt, thân thể dơ bẩn cũng có thể dùng nước tắm, tâm không thanh tịnh có thể dùng Phật pháp rửa. Trăm sông có ô nhiễm thế nào thì chỉ cần chảy ra biển lớn, nước biển lớn sẽ rửa sạch nước từ trăm sông đổ vào. Giáo hóa của Thầy ta là đức Phật có thể rửa sạch vết bẩn trong tâm con người, khiến mỗi người đều có thể ngộ đạo được cứu.

Liên Hoa Sắc rất hoan hỉ nhưng có vẻ không tin nói: “Giáo hóa của đức Phật thật sự từ bi vĩ đại như vậy sao? Tôn giả! Ngài không biết quá khứ của con, con nói ra ngài nhất định sẽ tránh né không muốn nghe, quá khứ của con thực sự quá bất hạnh, quá nhiều tội ác”. “Bà nói ra ta nghe thử xem. Liên Hoa Sắc rất hồ thẹn kể lại quá khứ của mình: “tôn giả! Tên con là Liên Hoa Sắc, là con gái của nhà trưởng giả sống trong thành Đức Xoa Thi La, vào năm con 16 tuổi, cha mẹ kén rể cho con. Không bao lâu sau cha con bất hạnh qua đời, người mẹ góa mất chồng đã tư thông với chồng con, khi con biết được sự thật thì vô cùng đau khổ, lúc đó con đã có một đứa con gái với chồng mình, trong lúc tức giận con đã bỏ con mình ra đi. Sau khi rời khỏi gia đình, con phiêu bạt trong biển người mấy năm, con tiếp tục tái giá với người khác, sống được mấy năm hạnh phúc. Có một lần chồng con ra ngoài kinh doanh, lúc trở về từ thành Đức Xoa Thi La liền giấu con lấy đi ngàn vàng mua một tiểu thiếp, lúc đầu chồng con còn giữ bí mật, không cho con biết, giấu cô nương đó ở nhà người bạn, sau đó khi con biết được, khóc lóc âm ỹ muốn nhìn xem cô nương đó có

dáng vẻ như thế nào, tại sao lại cướp đi tình yêu của chồng con? Nhưng mà tôn giả? Con không thấy thì thôi, vừa thấy con liền choáng váng ngã xuống đất, hóa ra cô gái đó là con gái của con với người chồng trước. Tôn giả! Khi con biết được sự thực như vậy, hỏi con làm sao không bi thương cho được? Con nghĩ sao tội ác của con lại nặng nề như vậy? Trước đây mẹ con cướp mất người chồng đầu tiên, bây giờ con gái lại cùng tranh người chồng hiện tại, con còn mặt mũi nào gặp người khác? Từ đó con bỏ nhà ra đi. Con ghét bỏ thế gian này, con ghét bỏ loài người, con làm kỹ nữ mua vui. Con muốn chơi đùa thế gian, bỡn cợt loài người, con đã sống cuộc sống tạo tội như vậy đó. Tôn giả! Chỉ cần có tiền, chuyện gì con cũng có thể làm được, không cần con nói tôn giả cũng biết tại sao con tới đây thách thức giới hạnh của ngài, bây giờ con phải sám hối với tôn giả như thế nào?”.

Sau khi Mục Kiền Liên nghe Liên Hoa Sắc kể lại thân thế của mình, ngài cũng không hề coi thường tâm của bà, ngược lại ngài nhìn thấy tâm của Liên Hoa Sắc lúc này rất chân, rất thiện, rất mỹ. Ngài dùng lời lẽ thương xót đồng tình nói với bà: “Liên Hoa Sắc! Ta nghe bà kể về thân thế của mình, mặc dù là nhân duyên khá đáng sợ, nhưng mà nếu có thể làm theo lời dạy bảo của đức Phật, nhân duyên như vậy cũng sẽ đến lúc kết thúc, biển cả rộng lớn, mặt đất vô biên đều có thể dung nạp sự ô uế. Chỉ cần bà sám hối quá khứ, tinh tấn Phật đạo, hết thảy quá khứ không còn vấn đề gì nữa, lúc này cơ duyên của bà được đức Phật cứu giúp đã đến, bà hãy theo ta đi gặp đức Phật! Liên Hoa Sắc rất hoan hỷ, nhờ vào nhân duyên như vậy mà bà trở thành đệ tử của Phật. Sau đó trong chúng tỳ kheo ni của tăng đoàn, Liên Hoa Sắc đã trở thành tỳ kheo ni gương mẫu. Trong chúng tỳ kheo thì Mục Kiền Liên thần thông đệ nhất, trong chúng tỳ kheo ni Liên Hoa Sắc là thần thông đệ nhất. Sửa đổi làm mới chính mình là pháp môn bất nhị lìa khổ được vui. Trong giáo pháp của đức Phật, cho dù trước đây là kẻ thập ác ngũ nghịch, chỉ cần họ tinh tấn tu đạo, hồi tâm sám hối thì đều có thể được cứu. Mục Kiền Liên không chỉ là thần thông đệ nhất, ngài càng nổi tiếng là người con đại hiếu đại bi.

Ngài từng vào địa ngục cứu mẹ, pháp hội Vu Lan ngày 15 tháng 7 còn lưu truyền tới ngày nay. Ngài từng khuyên em trai bố thí, dùng thần thông đưa em trai tới cõi trời Lục Dục, khiến em trai biết được công đức bố thí không hề uổng phí. Ngài từng thay Phật giảng kệ Thất Phật Thông, kệ Thất Phật Thông đó là:

Chớ làm các điều ác

Vâng làm các điều lành

Giữ tâm ý trong sạch

Đây lời chư Phật dạy.

Ngài và tôn giả Xá Lợi Phất giống như cánh tay phải tay trái của đức Phật vậy, đức Phật khá dựa vào Xá Lợi Phất và Mục Kiền Liên. Mục Kiền Liên và Xá Lợi Phất hiện thân chuyển bánh xe pháp của đức Phật, công hiến rất lớn. Giáo pháp của đức Phật có thể truyền khắp Ấn Độ trong thời gian ngắn như vậy, hai ngài thực sự có công lao không thể chối bỏ được. Vinh quang thuộc về đức Phật, hai ngài chưa từng suy nghĩ cho lợi ích của chính mình. Giáo pháp của đức Phật hưng thịnh, người tín ngưỡng đương nhiên hoan hỉ. Nhưng người không thích giáo pháp của đức Phật hưng thịnh, không chỉ có Đề Bà Đạt Đa, còn có rất nhiều giáo đồ tôn giáo khác. Đặc biệt là sau khi vua A Xà Thế quy y đức Phật, vô cùng bài xích các tôn giáo khác, điều này càng khiến tín đồ tôn giáo khác ghen ghét sự hưng thịnh của Phật pháp. Tín đồ tôn giáo khác không dám tới chèn ép đức Phật, bây giờ họ không chỉ sợ oai đức của đức Phật mà còn sợ thế lực của quốc vương. Sau cùng họ nghĩ cách trước tiên loại trừ hai cánh tay của đức Phật, đó là Xá Lợi Phất và Mục Kiền Liên.

Trên đường Mục Kiền Liên đi hoằng pháp, ngang qua núi Y Lê Xà Lê. Ngài ngồi tĩnh tọa trong núi, bị ngoại đạo Lỗ Thề thời đó nhìn thấy được, họ tập hợp rất nhiều người từ trên núi ném đá xuống. Đá từ trên núi ném xuống như mưa, nhục thân vô thường của Mục Kiền Liên nát vụn. Nhưng ngoại đạo Lỗ Thề hai ba ngày sau cũng không dám tới gần nơi Mục Kiền Liên chết, họ sợ đạo lực thần thông của Mục Kiền Liên. Nhưng vì truyền lại hạt giống Phật pháp, vì trở thành tấm gương vì pháp hi sinh thân mình cho đời sau, sắc thân của ngài thật sự đã vĩnh biệt thế gian. Không lâu sau chúng tỳ kheo biết được tin Mục Kiền Liên hi sinh vì pháp, có người cúi đầu buồn bã, có người muốn báo thù cho Mục Kiền Liên, có người tới hỏi đức Phật: “Bạch Phật? Tôn giả Mục Kiền Liên là người lợi hại như vậy, trước đây ngài tới nước Bạt Già hoằng pháp, ác ma dùng thần thông chui vào bụng ngài, ngài vẫn an tĩnh nói với ác ma, đệ tử của đức Phật, trừ phi nghiệp lực hiện tiền, ác ma không thể nào hại được. Ác ma sợ hãi thần thông của ngài liền chui ra. Bây giờ một vị tôn giả có thần thông như vậy, thật sự là nghiệp báo hiện tiền sao? Kết cục của ngài ấy sao lại bất hạnh như vậy?”.

Đức Phật đã thể hội chứng đắc chân lý vũ trụ, ngài không hề kích động như chúng tỳ kheo, đức Phật an tĩnh nói với đại chúng rằng: “đúng vậy! Nhục thân là vô thường, nghiệp báo phải kết thúc. Chỉ có tôn giả Mục Kiền Liên, lúc mất không mê mà nhập Niết Bàn. Vấn đề sanh tử, trước mặt người giác ngộ không thành vấn đề. Có sanh ắt phải có tử, tử cũng không cần phải hoang mang lo sợ, đáng sợ là lúc tử vong không có nắm chắc. Tôn giả Mục Kiền Liên vì tuyên dương giáo pháp của Như Lai, sự hi sinh của Mục Kiền Liên thật sự đẹp vô hạn!”. Câu chuyện về tôn giả Mục

Kiên Liên đã kể xong. Tiết học hôm nay giao lưu tới đây thôi. Cảm ơn mọi người!
A Di Đà Phật!